

Deel 2

Verkiezing

Hans van de Lagemaat

Hoofdstuk 1

Inleiding

In deze serie bekijken we wat de Bijbel nu precies zegt over verkiezing. In deel 1 zijn we begonnen te bestuderen van welke personen er nu expliciet staat aangegeven dat zij 'verkoren' zijn. Tot nu toe leverde dat het volgende resultaat op.

Abraham	schepping
Mozes	verlossing
Aäron	verzoening
Saul	koning (verworpen)
David	koning (voor eeuwig, 1 Kron. 28:4)

We zagen het beeld ontstaan dat de Heere personen verkiest tot een speciaal doel. Het gaat bij dit rijtje mensen helemaal niet om de verkiezing tot hun persoonlijk heil, maar om de uitvoering van Zijn raad. Dat is heel wat anders.

Het bleek ook mogelijk om verkoren en daarna ook weer verworpen te worden. Saul is daarvan het sprekende voorbeeld. Zijn verkiezing tot koning begon al wat onheilspellend, omdat het verlangen van het volk naar een koning de verwerping van de Heere hun God als Koning over hen betekende.

In dit boekje gaan we verder met ons onderzoek naar personen in de Tenach van wie expliciet vermeld staat dat ze verkoren zijn.

Hoofdstuk 2

Salomo

Abraham, Mozes, Aäron en David. De ambten van profeet, priester en koning zijn vertegenwoordigd in deze namen. In dit rijtje hoort ook Salomo, de zoon van David thuis. Ook hij wordt door God verkoren genoemd in de Bijbel. Ook zijn uitverkiezing staat in verband met een bijzondere taak.

'God heeft echter tegen mij gezegd: U mag voor Mijn Naam geen huis bouwen, want u bent een man van oorlogen, en u hebt veel bloed vergoten. De HEERE, de God van Israël, heeft uit heel mijn familie mij uitgekozen om voor eeuwig over Israël koning te worden, want Hij heeft Juda tot een vorst uitgekozen, en in het huis van Juda mijn familie. Onder de zonen van mijn vader heeft Hij een welgevallen aan mij gehad om mij koning te maken over heel Israël. En uit al mijn zonen (want de HEERE heeft mij veel zonen gegeven) heeft Hij mijn zoon Salomo uitgekozen om te zitten op de troon van het koningschap van de HEERE over Israël. Hij zei tegen mij: Uw zoon Salomo, hij is het die Mijn huis en Mijn voorhoven zal bouwen. Ja, Ik heb hem voor Mijzelf uitgekozen tot een zoon, en Ik zal hem tot een Vader zijn.' (1 Kron. 28:3-6).

Salomo werd verkozen uit de vele zonen van David. In de eerste plaats om koning te zijn over Israël; maar dan wel een koning met een bijzondere opdracht. Dit gehele Schriftgedeelte staat in het teken van het bouwen van een huis voor de Heere. David mocht geen tempel voor de Heere bouwen. De reden staat in vers 3: Hij had te veel bloed vergoten. Salomo wordt als David gaat sterven, koning in zijn plaats. Salomo mag het huis des Heeren wel bouwen. Daartoe wordt hij verkoren.

'Zie nu, want de HEERE heeft jou uitgekozen om een huis als heiligdom te bouwen; wees sterk en doe het.' (1 Kron. 28:10).

Een tweede ding dat we hier zien is dat Salomo's verkiezing niet onherroepelijk is. Er was een voorwaarde aan verbonden.

'En jij, mijn zoon Salomo, ken de God van je vader, en dien Hem met een volkomen hart en met een bereidwillige ziel, want de HEERE doorzoekt alle harten, en Hij heeft inzicht in alle gedachtevorming. Als je Hem zoekt, zal Hij door jou gevonden worden, maar als je Hem verlaat, zal Hij je voor eeuwig verstoten.' (1 Kron. 28:9).

Verstoten of verwerpen. Hier zien we opnieuw een voorbeeld van verkiezen en verwerpen. Salomo's verkiezing in dit hoofdstuk ging om zijn koningschap en het bouwen van Gods huis. Moeten we verstoten dan niet in dezelfde zin lezen? Zoals bij Saul. Saul werd verworpen omdat Hij het Woord van de Heere verwierp. Daarom werd hij verworpen om koning te zijn over Israël.

De uitdrukking 'voor eeuwig' laten we hier even buiten beschouwing. Die verdient een aparte studie. Ik merk hier wel op dat er in het Hebreeuws een ander woordje staat dan in de verzen 4,7 en 8.

Hoofdstuk 3

Zerubbabel

Er is nog een persoon van wie geschreven staat dat hij verkoren is. Dat is Zerubbabel.

*'Ik zal de troon van de koninkrijken omverwerpen en de kracht van de koninkrijken van de heidenvolken wegvagen. Ik zal de wagen met zijn berijder omverwerpen; de paarden en hun ruiters zullen neerstorten, ieder door het zwaard van zijn broeder. Ik zal u maken tot een zegelring, want u heb Ik **verkozen**, spreekt de HEERE van de legermachten. (Hag. 2:23).*

Zerubbabel zal bij velen niet de meest bekende persoon in de Bijbel zijn. Hij komt bijvoorbeeld niet voor in de lijst met geloofshelden van Hebreëën 11. Hij wordt in het nieuwe testament niet genoemd als een voorbeeld voor alle gelovigen, zoals Abraham. Hij wordt niet genoemd als een wetgever, zoals Mozes. Hogepriester, zoals Aäron, is hij al evenmin. Hoewel hij staat in het geslachtsregister van de Heere Jezus en dus een zoon van David is, heeft hij nooit het koningschap uitgeoefend. Wél is er met hem een relatie tot Salomo. Net als Salomo was aan hem de opdracht gegeven om de tempel van de Heere te bouwen.

Met de komst van Nebukadnézar en zijn legers was uiteindelijk de gehele stad Jeruzalem verwoest en de tempel met de grond gelijk gemaakt. De 70-jarige ballingschap was begonnen. Het herstel van Israël na die ballingschap begon met de terugkeer van een groep Joden die de opdracht gekregen hadden om de tempel te herbouwen.

'De profeten Haggai, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo, profeteerden onder de Joden die in Juda en in Jeruzalem waren; in de Naam van de God van Israël profeteerden zij tegen hen. Toen stonden Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, op en begonnen het huis van God, Die in

Jeruzalem woont, te herbouwen. Gods profeten, die hen ondersteunden, waren bij hen.' (Ezra 5:1, 2).

De opdracht voor de herbouw van de tempel kwam van Kores, de koning van Perzië.

'Zo zegt Kores, de koning van Perzië: Alle koninkrijken van de aarde heeft de HEERE, de God van de hemel, aan mij gegeven, en Hij is het Die mij heeft opgedragen om een huis voor Hem te bouwen in Jeruzalem, dat in Juda ligt.' (Ezra 1:2).

Degenen die in het land woonden zagen de terugkeer van de ballingen met lede ogen aan alsook hun plannen om de tempel in Jeruzalem te herbouwen. Aanvankelijk boden zij hun hulp aan bij de bouw om zo ook, naar hun eigen woorden, de God van Israël te zoeken (Ezra 4:1, 2). Hun bedoelingen waren waarschijnlijk niet zuiver, daar deze inwoners van het land aangeduid worden met 'de tegenstanders van Juda en Benjamin'. Of hun aanbod nu goed bedoeld was of niet, Zerubbabel verwerpt hun aanbod resoluut. Geen hulp van heidenen in het werk van onze God!

'Maar Zerubbabel en Jesua en de overige familiehoofden van Israël zeiden tegen hen: Het is niet aan u en aan ons om samen een huis voor onze God te bouwen, want wij alleen zullen het bouwen voor de HEERE, de God van Israël, zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft.' (Ezra 4:3).

Deze weigering gaf tegenstand bij de inwoners van het land en zij probeerden de toenmalige heerser Artasahsta met succes om de bouw van de tempel te laten staken.

'Toen hield het werk aan het huis van God in Jeruzalem op, ja, het hield op tot het tweede regeringsjaar van Darius, de koning van Perzië. (Ezra 4:24).

Onder de bediening van de profeten Haggai en Zacharia werd de bouw van de tempel hervat (Ezra 5:1). Opnieuw kan dit niet op de goedkeuring van de inwoners van het land rekenen. Natuurlijk wilden zij niet dat de tempel herbouwd zou worden. Wederom sturen zij een uitvoerige brief, nu aan Darius, met een uitvoerige verslaglegging van wat er in Jeruzalem gaande was. De brief eindigde met het vriendelijke verzoek aan Darius om te onderzoeken of er echt een opdracht door Kores was gegeven voor de herbouw van de tempel.

'Welnu, als het de koning goeddunkt, laat er dan gezocht worden in het schathuis van de koning daar in Babel, of er een bevel door koning Kores gegeven is om dit huis van God in Jeruzalem te herbouwen, en laat men de wil van de koning hierover naar ons toezenden.' (Ezra 5:17).

Er werd vervolgens een onderzoek gestart in de archieven en daar werd inderdaad een boekrol gevonden met daarin de opdracht tot de herbouw van de tempel in Jeruzalem beschreven. Dat niet alleen; de kosten voor de bouw zouden uit het huis van de koning komen en de gouden en zilveren voorwerpen die Nebukadnezar naar Babel had gevoerd, zouden worden teruggevoerd (Ezra 6:1-10).

Het was Darius ernst. Want voor ieder die het werk en de offers aan de God van Israël in de weg zou staan, had hij een waarschuwing.

'Ook wordt door mij bevel gegeven dat van iedereen die dit bevel overtreedt een balk uit zijn huis zal worden uitgerukt, die zal worden opgericht; daaraan zal hij worden opgehangen. Zijn huis zal hierom tot een mesthoop gemaakt worden. Moge God, Die Zijn Naam daar heeft doen wonen, elke koning en elk volk omverwerpen die zijn hand uitstrekt om mijn bevel te overtreden door dit huis van God in Jeruzalem te schaden. Ik, Darius, heb het bevel gegeven, laat het zorgvuldig uitgevoerd worden.' (Ezra 6:11, 12).

Daarna was het uit met de tegenstand en werd de tempel spoedig voltooid (Ezra 6:14-18).

De naam van Zerubbabel betekent 'gezaaid in Babel', maar zijn levensopdracht was de herbouw van de tempel in Jeruzalem. Hoe zeer de naam van Zerubbabel verbonden is aan de herbouw van de tempel zien we in de Schriftgedeelten waar er over hem gesproken wordt. Een aantal voorbeelden daarvan uit het boek Ezra hebben we al gezien.

De boekrol van de profeet Haggai is helemaal gewijd aan de herbouw van de tempel en in dat boek komen we de naam van Zerubbabel dan ook zevenmaal tegen.¹

De boodschap van de Heere door Haggai aan het volk was om onmiddellijk aan de bouw van de tempel te beginnen. Zerubbabel werd door deze bediening van de profeet opgewekt om het werk ter hand te nemen. Daartoe was hij uitverkoren.

'En de HEERE wekte de geest op van Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, landvoogd van Juda, en de geest van Jozua, de zoon van Jozadak, de hogepriester, en de geest van heel het overblijfsel van het volk. Toen kwamen zij en begonnen het werk aan het huis van de HEERE van de legermachten, hun God, te doen.' (Hag. 1:14).

Dit was de verkiezing van Zerubbabel; om terug te keren naar het land en de leiding over de herbouw van de tempel ter hand te nemen. Zijn verkiezing had een doel in Gods raad net als alle voorgaande personen die we besproken hebben.

De herbouwde tempel die zo nauw gekoppeld is aan de verkiezing van Zerubbabel heeft ook een doel. Ook dat doel kunnen we lezen in de profetie Haggai.

¹ Haggai 1:1, 12, 14; 2:3, 5, 22, 24.

Degenen die oud genoeg waren om zich de eerste tempel te herinneren zagen geen enkele heerlijkheid in de herbouwde tempel.

*‘Maar velen van de priesters en de Levieten en de familiehoofden, namelijk de ouderen die het eerste huis op zijn fundering gezien hadden, **huilden met luide stem toen zij dit huis voor hun ogen zagen**, terwijl vele anderen met gejuich en met blijdschap hun stem verhieven. En het volk kon geen onderscheid maken tussen het geluid van het vreugdegejuich en het geluid van het huilen van het volk, want het volk hief een groot gejuich aan en het geluid werd tot ver gehoord.’ (Ezr. 3:12, 13).*

*‘Wie is er onder u overgebleven die dit huis in zijn eerste heerlijkheid gezien heeft? En hoe ziet u het nu? **Is het niet als niets in uw ogen?**’ (Hag. 2:4).*

De heerlijkheid van de tweede tempel was dus als niets vergeleken met de door Salomo gebouwde tempel in de ogen van hen die dit laatste bouwwerk nog hadden gezien. Maar er staat iets bij: ‘in uw ogen’. Het geeft ons weer die hele belangrijke en nooit voldoende herhaalde les dat we ons niet moeten laten leiden door de dingen die we zien. We moeten ons niet laten ontmoedigen door dingen die voor ogen zijn. We moeten ons ook niet laten verblinden door de grootsheid van deze wereld. Een christen leeft ook niet door de dingen die hij ziet. Hij leeft door de dingen die hij gelooft, omdat God ze heeft gesproken. Geloof is door het gehoor en niet door het zien.

Ook als onze plaats in Gods raad ogenschijnlijk maar klein is en er nauwelijks toe schijnt te doen, moeten we niet gaan huilen zoals de Israëlieten bij het zien van de herbouwde tempel. Zij die een bediening van de Heere hebben gekregen moeten niet gaan twifelen als er niet of nauwelijks vrucht lijkt te volgen. Ook als ons werk in de Heere in eigen oog maar nietig lijkt te zijn en we ‘bij de bouw’ ook nog eens tegenstand ontmoeten van hen die beter zouden moeten weten, moeten we niet bij de pakken neer gaan zitten. We moeten ons niet

laten leiden door wat we zien of voelen. We moeten ons laten leiden door de dingen die we **weten** omdat we ze van God **gehoord** hebben. Niet dat wat we zien moet ons inspireren. Getrouwheid aan Gods Woord is onze leidraad. We doen wat ons is opgedragen, hoe nietig dat werk ook lijkt, en de uitkomst laten we aan de Heere.

De heerlijkheid van de tempel was dus als niets in de ogen van de ouderen, maar God Zelf had er een paar belangrijke profetieën aan verbonden! De vervulling van de profetieën kunnen we alleen maar zien door de ogen van het geloof.

Als Zerubbabel al bij de grondlegging zich had laten leiden door de huilers (Ezra 3:12, 13), zou er van het werk helemaal niets terecht gekomen zijn. Dan zou hij gestopt zijn bij de bouw en nooit verder gekomen zijn dan het leggen van het fundament. Zerubbabel had echter een opdracht; niet van mensen maar van God. Zerubbabel liet zich niet leiden door wat mensen ervan vonden, hij werd niet overwonnen door de tegenstanders in het land en hij werd ook niet terneergeslagen bij het zien van het eindresultaat. Hij deed het werk van de Heere. Hij deed dat wat hem was opgedragen. Het resultaat van zijn arbeid liet hij aan God Zelf.

Aan dit tweede huis waren belangrijke profetieën verbonden.

'Nu dan, wees sterk, Zerubbabel, spreekt de HEERE, wees sterk, Jozua, zoon van Jozadak, hogepriester, en wees sterk, heel de bevolking van het land, spreekt de HEERE. Werk door, want Ik ben met u, spreekt de HEERE van de legermachten. Volgens het woord van het verbond dat Ik met u sloot, toen u uit Egypte vertrok, en Mijn Geest, Die in uw midden stond: Wees niet bevreesd! Want zo zegt de HEERE van de legermachten: Nog één ogenblik, en dat is een korte tijd, dan zal Ik de hemel, de aarde, de zee en het droge doen beven. Ik zal alle heidenvolken doen beven. Zij zullen komen naar het verlangen van alle heidenvolken en Ik zal dit huis vullen met heerlijkheid, zegt de HEERE van de legermachten. Van Mij is

het zilver en van Mij is het goud, spreekt de HEERE van de legermachten. De heerlijkheid van dit toekomstige huis zal groter zijn dan die van het eerste, zegt de HEERE van de legermachten. In deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de HEERE van de legermachten. (Hag. 2:5-10).

Hoe we al deze Schriftplaatsen ook uitleggen; al was de heerlijkheid van de tempel als niets in hun ogen, het woord van de Heere zegt ons dat de heerlijkheid ervan groter zal zijn dan de heerlijkheid van het eerste omdat God het Zelf zal vullen met heerlijkheid. Dat te geloven bepaalt hoe we tegen de heerlijkheid van de tempel aankijken. Niet door wat we zien, maar wat we van de Heere uit de Schrift geleerd hebben.

Ik schreef dat er aan dit huis belangrijke profetieën zijn verbonden. De eerste waar ik op doel is vers 7.

‘Want zo zegt de HEERE van de legermachten: Nog één ogenblik, en dat is een korte tijd, dan zal Ik de hemel, de aarde, de zee en het droge doen beven.’ (Hag. 2:7).

Deze profetie wordt verbonden met de uittocht uit Egypte (Hag. 2:6). God sloot een verbond met het volk toen het uit Egypte was uitgetrokken. De verlossing uit Egypte was een voorbeeld van een veel grotere verlossing die nog komen zou. Het oude verbond was een schaduw van het nieuwe verbond dat de Heere met dat volk zou sluiten.

Belangrijke voorbeelden van die grote verlossing van Israël vinden we in de profeten.

‘Er zal een gebaande weg zijn voor de rest van Zijn volk, die overgebleven zal zijn in Assyrië, zoals het met Israël gebeurde op de dag dat het wegtrok uit het land Egypte.’ (Jes. 11:16).

‘Daarom, zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat er niet meer gezegd zal worden: Zo waar de HEERE leeft, Die de Israëlieten uit het land Egypte geleid heeft, maar: Zo waar de HEERE leeft, Die de Israëlieten uit het land in het noorden en uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had, geleid heeft. Ik zal hen terugbrengen in hun land, dat Ik hun vaders gegeven heb. (Jer. 16:14, 15).

‘Daarom zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat men niet meer zal zeggen: Zo waar de HEERE leeft, Die de Israëlieten geleid heeft uit het land Egypte, maar: Zo waar de HEERE leeft, Die het nageslacht van het huis van Israël geleid heeft en Die het gebracht heeft uit het land in het noorden en uit al de landen waarheen Ik hen verdreven had: zij zullen wonen in hun eigen land.’ (Jer. 23:8)

‘Ik zal haar daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop. Daar zal zij zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij wegtrok uit het land Egypte.’ (Hos. 2:15).

In dit kader moeten we ook Haggai 2:7 lezen. Zoals het bij uittocht uit Egypte was, zo zal het ook in de toekomst zijn, alleen dan veel groter. Zo zal het zijn als Israël zal leven onder het nieuwe verbond met de zegeningen daarvan. Zo haalt Paulus dit Schriftgedeelte aan in zijn brief aan de Hebreëen.

*‘Let er dan op dat u Hem Die spreekt, niet verwerpt. Want als zij niet zijn ontkomen die hem verwierpen die op aarde aanwijzingen van God deed horen, veelmeer zullen wij niet ontkomen, als wij ons afkeren van Hem Die vanuit de hemelen spreekt. Zijn stem bracht indertijd de aarde aan het wankelen. Nu echter heeft Hij openlijk verkondigd: **Nog eenmaal zal Ik niet alleen de aarde, maar ook de hemel doen beven.** Dit ‘nog eenmaal’ duidt op de verandering van de dingen die kunnen wankelen als van dingen*

die gemaakt zijn, opdat de dingen die onwankelbaar zijn, zouden blijven. Laten wij daarom, omdat wij een onwankelbaar Koninkrijk ontvangen, aan de genade vasthouden en daardoor God dienen op een Hem welgevallige wijze, met ontzag en eerbied. Want onze God is een verterend vuur.' (Heb. 12:25-28).

De Hebreëen worden gemaand God dit keer niet te verwerpen. De relatie van dit gedeelte staat duidelijk in verband met de Middelaar van het nieuwe verbond (Heb. 12:24). Ten tijde van het schrijven van de brief aan de Hebreëen is Haggai's profetie nog steeds toekomstig. Paulus wijst zijn lezers erop dat er een onbeweeglijk koninkrijk zal komen. Dat is een van de zegeningen van het nieuwe verbond. Dat koninkrijk komt er kennelijk door grote schuddingen. Wat dat 'beven' van hemelen en aarde betekent, wordt in Haggai zelf uitgelegd.

'Zeg tegen Zerubbabel, de landvoogd van Juda: Ik zal doen beven de hemel en de aarde. Ik zal de troon van de koninkrijken omverwerpen en de kracht van de koninkrijken van de heidenvolken wegvagen. Ik zal de wagen met zijn berijder omverwerpen; de paarden en hun ruiters zullen neerstorten, ieder door het zwaard van zijn broeder. (Hag. 2:22, 23).

Het is de komst van de steen, beschreven in de droom van Nebukadnézar, die het beeld, dat de grote opeenvolgende koninkrijken van deze wereld voorstelt, komt vermorzelen. Het is het koninkrijk van de Messias dat aan Israël opgericht zal worden.

De volgende belangrijke profetie is de komst van de heidenvolken tot de Wens van de heidenvolken.

'Ja, Ik zal al de heidenen doen beven, en zij zullen komen tot den Wens aller heidenen, en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de HEERE der heirscharen.' (Hag. 2:7, SV).

'De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden, dan van het eerste, zegt de HEERE der heirscharen; en in deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de HEERE der heirscharen.' (Hag. 2:10, SV).

De komst van alle heidenvolken tot het huis van de Heere staat ook elders geprofeteerd samen met de vrede die dat op aarde geeft. De bekendste profetie die daarover gaat is misschien wel Jesaja 2. Het is een profetie over het laatste der dagen, de dagen na de komst² van de Messias.

'Het woord dat Jesaja, de zoon van Amoz, gezien heeft over Juda en Jeruzalem. Het zal in het laatste der dagen geschieden dat de berg van het huis van de HEERE vast zal staan als de hoogste van de bergen, en dat hij verheven zal worden boven de heuvels, en dat alle heidenvolken ernaartoe zullen stromen. Vele volken zullen gaan en zeggen: Kom, laten wij opgaan naar de berg van de HEERE, naar het huis van de God van Jakob; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en zullen wij Zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan, en het woord van de HEERE uit Jeruzalem. Hij zal oordelen tussen de heidenvolken en veel volken vonnissen. En zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen. Geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen. Oorlog voeren zullen zij niet meer leren. Huis van Jakob, kom, laten wij wandelen in het licht van de HEERE.' (Jes. 2:1-5).

Dit is waar Haggai het over heeft. De dagen van de Messias zijn begonnen met de komst van de Heere Jezus in het vlees. Die dagen zijn onderbroken door de verwerping van hun Koning door Israël en de tijdelijke terzijdestelling van Israël. Die dagen zullen hervat worden rondom de wederkomst van de Heere Jezus. Dan zullen alle zegeningen van het nieuwe verbond werkelijkheid worden. Dan zal Israël zeker wonen in het land. Dan zal de Heere Koning zijn over Israël.

² Lees: de wederkomst

Dan zullen de volken de volle zegen ontvangen en wordt de belofte aan Abram werkelijkheid:

'en in u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden' (Gen. 12:3).

Ook Zerubbabel werd verkoren met een doel. Hij moest de tempel herbouwen en daarmee werd het herstel van Israël na de komst van de Messias zekergestellt. In zijn verkiezing zien we het herstel van alle dingen (Hand. 3:21).

Daarop ziet ook de zegelring van Haggai 2:24.

*Op die dag, spreekt de HEERE van de legermachten, zal Ik u, Zerubbabel, zoon van Sealthiël, Mijn dienaar, nemen, spreekt de HEERE. Ik zal u maken tot een **zegelring**, want u heb Ik verkozen, spreekt de HEERE van de legermachten.*

Zijn grootvader was de voorlaatste koning voor de Babylonische ballingschap en regeerde slechts drie maanden voordat hij door Nebukadnézar naar Babel werd weggevoerd. Deze Jojachin, of Chonia, wordt ook met een zegelring vergeleken.

*'Zo waar Ik leef, spreekt de HEERE, zelfs al was Chonia, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, een **zegelring** aan Mijn rechterhand, toch zou Ik u daarvan afrukken, en u geven in de hand van hen die u naar het leven staan, en in de hand van hen voor wie u met schrik bevangen bent, namelijk in de hand van Nebukadrezar, de koning van Babel, en in de hand van de Chaldeeën. (Jer. 22:24, 25).*

Dit is wat werkelijk gebeurde met Juda en zijn koning; maar niet voor altijd. De Heere wil als het ware zijn zegelring terug. Dat zien we in de persoon Zerubbabel.

Dat Zerubbabel alles met de herbouw van de tempel te maken heeft zien we ook bij die andere profeet die we in dit verband al tegenkwamen, namelijk Zacharia.

*'De handen van **Zerubbabel** hebben **dit huis gegrondvest**, zijn handen zullen het ook voltooien. Dan zult u weten dat de HEERE van de legermachten Mij tot u gezonden heeft. Want wie veracht de dag van de kleine dingen, terwijl die zeven blij zijn als zij het tinnen gewicht zien in de hand van Zerubbabel?*

Ik ga nu verder niet in op deze profeet. Het gaat me erom, om te laten zien dat ook Zerubbabel verkoren was met een doel. Het gaat nergens over zijn verkiezing om behouden of verlost te worden, maar het gaat om zijn plaats in Gods raad. Daarom en daartoe werd hij verkoren om een overblijfsel terug te leiden uit de ballingschap en de tempel te herbouwen.

Dit brengt ons tot de volgende uitverkoren personen in de Tenach:

Abraham	schepping
Mozes	verlossing
Aäron	verzoening
Saul	koning, verworpen
David	koning
Salomo	bouw van de tempel
Zerubbabel	herbouw van de tempel, na de ballingschap.

Saul neemt een wat aparte plaats in tussen deze mannen. Hij is niet alleen verkoren maar ook verworpen. Hij heeft Gods raad door ongehoorzaamheid niet uit kunnen dienen.

Nogmaals, hopelijk ten overvloede, in al deze mannen zien we het begrip verkiezing terug in het kader van Gods plan met deze aarde. Het gaat niet om hun verlossing van de zonde. Dat geldt ook voor Saul. Saul

werd verworpen als koning. Meer mogen we er niet achter zoeken of in lezen.

Zijn we er nu, waar het gaat om de verkiezing van individuele personen in de Tenach? Nee, er is nog een zevende, of achtste, net hoe je telt. Hij is de belangrijkste van allemaal. Het is de Messias Zelf. Ook Hij wordt Uitverkorene genoemd. Aan Zijn verkiezing zullen we dit boekje verder besteden. Dan blijven we niet alleen binnen de kaders van de Tenach, maar zullen we onze studie ook uitbreiden naar het nieuwe testament.

Hoofdstuk 4

Messias

Er zijn zeven personen in de Tenach van wie expliciet beschreven staat dat zij verkoren zijn. Dat verkoren zijn bleek in elk van deze personen te maken te hebben met een doel in Gods plan. Dit is een buitengewoon belangrijk gegeven. Tot nu toe hebben we gezien dat de verkiezing van deze personen niets te maken heeft met hun al dan niet 'naar de hemel gaan'.

De verkiezing van Abraham had tot doel om een groot volk in het leven te roepen: Israël. Door dat volk heen ging God de aarde zegenen. Zij zijn het zaad van Abraham. Als zodanig worden zij ook omschreven als Gods uitverkorenen. Daar gaan we het nog over hebben.

De verkiezing van Mozes stond helemaal in het teken van de verlossing uit Egypte en de verbondssluiting tussen God en Israël.

De verkiezing van Aäron had te maken met het hogepriesterschap. De hogepriester kreeg de bijzondere taak om éénmaal per jaar tot God te naderen om de zonden van het volk te verzoenen.

Eerst werd Saul en daarna David tot koning over Israël verkoren. Saul werd door zijn ongehoorzaamheid verworpen om die taak uit te voeren en daarom koos God de man naar Zijn hart, David.

David wilde voor de Heere een tempel bouwen. Tot die tijd woonde de Heere in de tabernakel. Hoewel dit een nobel streven was van David, werd het hem niet toegestaan om voor God een huis te bouwen. Dat was voorbehouden aan zijn zoon, Salomo.

Daarom zagen we ook dat Salomo door God verkoren was om voor Hem een huis te bouwen. Dat, en niets anders, was het doel van de verkiezing van Salomo, als we kijken hoe de Bijbel erover spreekt.

Al deze verkiezingen staan dus in het teken van Gods raad. Dat plan van God leek helemaal ten einde gekomen te zijn met de verwoesting van Jeruzalem. Er was geen koning en geen hogepriester meer. De tempel was verwoest en het volk, het zaad van Abraham was verstrooid onder de heidenen.

Toch was dit niet het einde. Er was nog een uitverkorene en dat was Zerubbabel. Hij was verkoren om het huis van God in Jeruzalem te herbouwen. Met hem verschenen de twee profeten Haggai en Zacharia. Deze profeten hadden naast de taak om het volk aan te sporen om de tempel te bouwen, hun profetieën af te leveren die over de eeuwen heen zagen naar de dagen van de Messias, net als de andere profeten van Israël.

Dit brengt ons bij de laatste Uitverkorene in de Tenach en dat is de Messias Zelf.

*'Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, **Mijn Uitverkorene**, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik heb Mijn Geest op Hem gelegd. Hij zal tot de heidenvolken het recht doen uitgaan.'* (Jes. 42:1).

*'Zo zegt de HEERE, de Verlosser van Israël, zijn Heilige, tegen de verachte Ziel, tegen Hem van Wie het volk een afschuw heeft, tegen de Knecht van heersers: Koningen zullen het zien en opstaan, vorsten – zij zullen zich voor U neerbuigen, omwille van de HEERE, Die getrouw is, de Heilige van Israël, **Die U verkozen heeft**.* (Jes. 49:7).

Hij is dé Uitverkorene. De anderen Die aan Hem voorafgingen zijn niet meer dan schaduwen en typen. In Hem vindt Gods plan zijn bestemming.

Hij is hét Zaad van Abraham. Met Zijn opstanding is er een nieuwe schepping begonnen.

‘Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden.’ (2 Kor. 5:17).

In Hem is een grotere verlossing dan die onder Mozes uit Egypte. Dat moeten we niet alleen geestelijk verstaan, als het gaat om de verlossing van onze zonden; er zal ook een letterlijke verlossing van het volk zijn.

*‘Zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat Ik voor David een rechtvaardige SPRUIT zal doen opstaan. Hij zal als Koning regeren en verstandig handelen, Hij zal recht en gerechtigheid doen op de aarde. In Zijn dagen zal Juda verlost worden en Israël onbezorgd wonen. Dit zal Zijn Naam zijn waarmee men Hem noemen zal: DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID. Daarom zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat men niet meer zal zeggen: Zo waar de HEERE leeft, Die de Israëlieten geleid heeft uit het land Egypte, maar: **Zo waar de HEERE leeft, Die het nageslacht van het huis van Israël geleid heeft en Die het gebracht heeft uit het land in het noorden en uit al de landen waarheen Ik hen verdreven had: zij zullen wonen in hun eigen land.** (Jer. 23:5-8).*

Mozes bracht de wet aan het volk Israël. Zoals we in Jesaja 42:1 lazen zal deze Uitverkorene het recht tot de heidenvolken doen uitgaan.

Aäron was de hogepriester onder het oude verbond en zijn zonen na hem naar zijn orde. Christus, de Uitverkorene, is Hogepriester onder het nieuwe verbond, naar de ordening van Melchizedek.

Zoals we zojuist lazen is Hij ook de ware David. ‘Hij zal als Koning regeren en verstandig handelen’.

In Zijn dagen zal er ook niet alleen een nieuwe tempel herrijzen, zoals we die beschreven vinden in het boek Ezechiël, Hij noemt Zichzelf ook dé Tempel.

*'De Joden zeiden dan: Zesenvestig jaar is aan deze tempel gebouwd, en Ú zult hem in drie dagen laten herrijzen? Maar Hij sprak over **de tempel van Zijn lichaam**. Toen Hij dan uit de doden was opgewekt, herinnerden Zijn discipelen zich dat Hij dit tegen hen gezegd had en geloofden zij de Schrift en het woord dat Jezus gesproken had. (Joh. 2:20-22).*

In deze Uitverkorene worden de anderen die we hebben besproken, verenigd. In Hem wordt Gods raad uitgewerkt en weten we door Zijn opstanding dat het vast en zeker is en dat Zijn plan wordt volvoerd.

Hoofdstuk 5

De Hoeksteen

De Messias is ook verworpen. Ook Hij, als Saul, was een Verkorene en een Verworpenene. Verkoren door God, verworpen door mensen. Dat zien we in Psalm 118.

'De steen die de bouwers verworpen hadden, is tot een hoeksteen geworden.' (Ps. 118:22).

Dat het hier over Christus gaat en dat de bouwers de leiders van het volk Israël voorstellen is eenvoudig uit de citaten in het nieuwe testament op te maken. Hoe de verworpen steen tot een hoeksteen is geworden valt ook op te maken uit de lessen van de apostelen. Daar zullen we in dit hoofdstuk naar gaan kijken.

Psalm 118 wordt in Mattheüs 21 twee keer aangehaald. Bij Zijn intocht in Jeruzalem op een ezelin spreidde de menigte hun klederen takken van bomen op de weg om Hem feestelijk als hun Koning in te halen. Daarbij werd een vers van Psalm 118 uitgeroepen.

'De menigte die vooropliep en die volgde, riep: Hosanna, de Zoon van David! Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heere! Hosanna, in de hoogste hemelen!' (Mat. 21:9, zie Psalm 118:26).

De verwachting die het volk hiermee uitsprak blijkt uit het vers wat in de Psalm voorafging.

'Och HEERE, breng toch heil; och HEERE, geef toch voorspoed.' (Ps. 118:25).

Heil en voorspoed verwachtten ze van de Heere Jezus. Hij was hun grote Redder in de nood. In Hem zagen ze de beloofde vervulling van de hele Psalm. Dat neemt niet weg dat er ook velen zich in verwarring afvroegen Wie Hij toch wel mocht zijn. Heel Jeruzalem vroeg het zich

af, maar de grote menigte die Hem gevolgd was liet er geen twijfel over bestaan:

‘Dat is Jezus, de Profeet uit Nazareth in Galilea.’

Hij was de Uitverkorene, Die komen zou.

In de tempel gekomen werd Hij ondervraagd door de overpriesters en de oudsten van het volk (Mat. 21:23-27). Na hen geantwoord te hebben, vertelde Hij hun twee gelijkenissen. Beide gaan over een wijngaard, dat in de Bijbel altijd een beeld is van het land Israël.

De eerste gaat over twee zoons. De heer van een wijngaard droeg zijn zoons op om in de wijngaard te gaan werken. De een zei dat hij dat niet zou doen en hij ging toch, de ander zei dat hij zou gaan, maar hij deed het niet. De toepassing die de Heere hiervan maakt is helder en is ook belangrijk bij de uitleg van de tweede gelijkenis.

‘Wie van deze twee heeft de wil van de vader gedaan? Zij zeiden tegen Hem: De eerste. Jezus zei tegen hen: Voorwaar, Ik zeg u dat de tollenaars en de hoeren u voorgaan in het Koninkrijk van God. Want Johannes is bij u gekomen in de weg van de gerechtigheid, en u hebt hem niet geloofd; maar de tollenaars en de hoeren hebben hem geloofd; en hoewel u dat zag, hebt u later geen berouw gehad zodat ook u hem geloofde.’ (Mat. 21:31, 32).

De hoeren en tollenaars waren degenen die zeiden dat ze niet gingen, maar op de prediking van Johannes kregen zij berouw en gingen toch. De oudsten van het volk en de overige geestelijke leiders beleden met de mond dat ze aan God gehoorzaam waren en meenden dat zij geen bekering nodig hadden, kregen geen berouw en bleven buiten staan.

In deze gelijkenis wijst de Heere hen op de prediking van Johannes de Doper, waarschijnlijk ingegeven door hun eigen vraag over de doop van Johannes, waar ze zelf niet eerlijk over durfden te zijn (Mat. 21:23-

27). In de gelijkenis die de Heere hierop laat volgen gaat het over de Zoon Zelf.

De twee zoons in de eerste gelijkenis zijn te vergelijken met de twee 'volken' (zie vers 43) in de tweede. Ook in deze gelijkenis gaat het dus over een wijngaard en die wijngaard staat symbool voor de wijngaard Israël.

De heer van de wijngaard verhuurde die aan de landlieden. Deze landlieden staan voor de geestelijke leiders van het volk. Dat was zelfs voor hen overduidelijk:

'En toen de overpriesters en Farizeeën deze gelijkenissen van Hem hoorden, begrepen zij dat Hij over hen sprak.' (Mat. 21:45).

De heer wilde de opbrengst van zijn wijngaard innen en daartoe zond hij eerst een aantal dienstknechten. Die werden allemaal geslagen, gestenigd en gedood. Deze dienstknechten zijn de profeten van Israël die het volk opriepen tot bekering en vruchten de bekering waardig voort te brengen. Maar de meesten van de profeten was het lot beschoren van de dienstknechten in de gelijkenis.

Uiteindelijk zond de heer zijn zoon. Maar juist omdat de landlieden wisten dat hij de erfgenaam was en hij dus hun volgende heer zou worden, besloten zij hem te doden, met het doel de erfenis zelf te behouden.

Deze zoon in de gelijkenis betekende uiteraard Christus Zelf, dé Zoon. Hij liet Zijn toehoorders Zelf de toepassing maken.

'Wanneer dan de heer van de wijngaard komen zal, wat zal hij met die landbouwers doen?' (Mat. 21:40).

Hun oordeel was duidelijk en daarmee tekenden zij ook hun eigen doodvonnis.

'Zij zeiden tegen Hem: Hij zal die kwaaddoeners een kwade dood doen sterven en zal de wijngaard aan andere landbouwers verhuren, die hem de vruchten op hun tijd zullen geven.' (Mat. 21:41).

Op dit oordeel van de farizeeën liet de Heere hier Psalm 118 op volgen.

'Jezus zei tegen hen: Hebt u nooit gelezen in de Schriften: De steen die de bouwers verworpen hadden, die is tot een hoeksteen geworden; dit is door de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?' (Mat. 21:42).

Deze tekst bestaat uit drie delen:

De steen werd door de bouwers verworpen.

De steen is tot een hoeksteen geworden.

De Heere heeft dit gedaan en het is wonderlijk in onze ogen.

Dat de steen op de Heere Jezus wijst en dat zichzelf de bouwers voorstelden begrepen zelfs de farizeeën, zoals we zojuist hebben gezien. Het tweede en derde punt in deze tekst was onderwijs wat de meesten nauwelijks maar konden vatten en de farizeeën al helemaal niet. Hoe is deze steen dan tot een hoeksteen geworden? Hij was toch achteloos aan de kant geworpen? En in de taal van de gelijkenis: de erfgenaam was toch gedood? En hoe heeft de Heere dat dan gedaan, dat het zo wonderlijk is in onze ogen?

Het lijdt geen twijfel, de Steen was door de Heere Zelf uitverkoren.

*'Daarom staat er in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een hoeksteen die **uitverkoren** en kostbaar is; en: Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. Voor u dan, die gelooft, is Hij kostbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwers*

verworpen hebben, die is de hoeksteen geworden, en een steen des aanstoots en een struikelblok.’ (1 Pet. 2:6, 7).

Hoe is de uitverkoren, maar verworpen steen tot een hoeksteen geworden? Dat is een belangrijke vraag. Het antwoord daarop reserveer ik voor het volgende hoofdstuk.

We zullen hier alleen kort nog de rest van de toepassing van de gelijkenis nog bekijken.

‘Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden; en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen.’ (Mat. 21:44).

Bij het volk waaraan het Koninkrijk van God gegeven zal worden moeten we, denk ik, ook denken aan de hoeren en de tollenaars en andere gelovigen uit het volk voor wie de leiders minachting hadden. Dat zijn de zondaars uit Israël die tot bekering komen en die de vruchten zullen voortbrengen. Het is praktisch dezelfde toepassing als de voorgaande gelijkenis van de twee zoons in de wijngaard.

De farizeeën en de wetgeleerden hadden de raad Gods tegen zichzelf verworpen toen zij zich niet door Johannes lieten dopen (Luk. 7:30). Zij dienden, als leiders van het uitverkoren volk, de raad van God. Zij hadden die moeten dienen en gehoorzamen door in Christus de Uitverkorene te erkennen. Door deze Uitverkorene te verwerpen, verwierpen zij de raad van God tegen zichzelf.

De mens wordt altijd ten volle verantwoordelijk gehouden voor zijn daden. Er stond de farizeeën niets in de weg om tot de Heere Jezus te gaan en Zijn onderwijs te aanvaarden. Kijk maar naar Nicodémus.

Zij hadden de raad Gods **tegen zichzelf** verworpen. Dat betekent niet dat zij de raad van God gedwarsboomd hadden en dat Hij Zijn plan niet

kon volvoeren. Nee, het wonderlijke is dat God zelfs de ongehoorzaamheid van de mens, ook die van de farizeeën, gebruikt om tot Zijn doel te komen. Dat zien we in het volgende hoofdstuk.

Het was het doel van de leiders in Israël om het Koninkrijk Gods tegen te houden door de Messias te verwerpen en te kruisigen. Gods antwoord is dat Hij het Koninkrijk aan een 'ander volk' geeft en Zijn raad zo toch volvoerd wordt.

Hoofdstuk 6

De Steen tot Hoeksteen geworden

‘Geworden’ is een interessant woord waar het betrekking heeft op Christus. We lezen bijvoorbeeld van Hem dat Hij meer dan de engelen is geworden. We lezen dat Hij een Hogepriester is geworden; dat Hij ons is geworden tot gerechtigheid, heiliging en verlossing. En zoals we al hebben gezien dat Hij van een verworpen steen tot een Hoeksteen is geworden.

We zullen in dit hoofdstuk eerst een aantal van deze teksten met ‘geworden’ waar het om Christus gaat bekijken om daarna te eindigen met 1 Petrus 2:12, hoe Hij van een verworpen Steen tot een Hoeksteen (letterlijk: hoofd van de hoek) is geworden.

1 Korinthe 1:30

In 1 Korinthe 1:30 aan de Korinthiërs lezen we wat Christus voor ‘ons’ is geworden. Dat vers staat overigens geheel in de context van verkiezing. De Joden zochten een teken. De Grieken zochten wijsheid. Maar Paulus predikte Christus. Die prediking was de Joden tot een ergernis en de Grieken een dwaasheid. Alleen voor hen die geroepen zijn is Christus de kracht van God en de wijsheid van God. De dwaasheid van God gaat de wijsheid van mensen te boven en de zwakheid van God stelt de kracht van mensen tot niets. De gekruiste Christus is Gods zwakheid en Gods dwaasheid. Hoe gaan die alle wijsheid en kracht van mensen te boven? Hoe kan in een gekruiste Christus de kracht, zaligheid, gerechtigheid, wijsheid en verlossing voor zwakke mensen liggen? Want dat is toch wat vers 30 ons leert.

*‘Maar uit Hem bent u in Christus Jezus, Die voor ons is **geworden** wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing (1 Kor. 1:30).*

De oplossing hiervan zit hem in het woordje ‘geworden’. De kracht van God heeft altijd te maken met de opstanding van Christus Jezus uit de

doden. Daarom noemt Paulus zijn evangelie ook een kracht van God tot zaligheid (Rom. 1:16). In deze hele brief aan de Romeinen staat het thema van de opstanding van Jezus Christus centraal. Rond het geloof van Abraham, het geloof in een God Die doden levend maakt, ontvouwt Paulus de leer van de rechtvaardiging door het geloof.

Christus Jezus is tot zonde gemaakt.

'Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.' (2 Kor. 5:21).

Dit laatste, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem, kan alleen door Zijn opstanding uit de doden. Dus Degene Die voor ons tot zonde is gemaakt, is ons **geworden** tot wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing. Hoe dan? Door Zijn opstanding uit de doden.

1 Korinthe 15:20

In hoofdstuk 15 zegt Paulus het wel heel duidelijk dat de Heere Jezus Christus de Eersteling is geworden, doordat Hij is opgewekt uit de doden. Dit hele hoofdstuk handelt over de opstanding van Christus en Paulus vertelt ons daarin hoe belangrijk het is om ons geloof hierop te bouwen.

'Maar nu, Christus ís opgewekt uit de doden en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn.' (1 Kor. 15:20).

Hij is de Eersteling **geworden**. Dat was Hij daarvoor dus niet. Hoe is Hij dat geworden? De tekst vertelt ons dat. Om dat Hij opgewekt is uit de doden. Omdat Hij is opgewekt uit de doden is Hij het Begin van een nieuwe schepping en is Zijn naam de Eerstgeborene uit de doden.

1 Korinthe 15:45

In hetzelfde hoofdstuk gaat Paulus hierop verder.

*'Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is **geworden** tot een levende ziel; de laatste Adam tot een levendmakende Geest.'*
(1 Kor. 15:45, SV).

Hoe is de eerste mens Adam geworden tot een levende ziel? Dat lezen we in Genesis, zoals Paulus ook zegt dat het geschreven staat.

'En de HEERE God had den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen den adem des levens; alzo werd de mens tot een levende ziel.' (Gen. 2:7 SV).

Door een levendmakende daad van God werd Adam tot een levende ziel. Door de opstanding van Christus uit de doden, is Hij geworden tot een levendmakende Geest. Als er van Christus gesproken wordt als van een Geest, dan duidt dit op Zijn nieuwe lichaam door de opstanding.³

Hebreeën 1:4

In de verhandeling aan de Hebreeën komen we dit 'worden' van Christus in diverse Schriftplaatsen tegen en steeds weer zien we dat dit te maken heeft met Zijn opstanding uit de doden. We zullen er een paar bezien om daarna terug te keren naar de eerste brief van Petrus.

'Hij is zoveel meer geworden dan de engelen als de Naam die Hij als erfdeel ontvangen heeft, voortreffelijker is dan die van hen.'
(Heb. 1:4).

Op zichzelf bezien is dit een merkwaardige tekst. Christus meer geworden dan de engelen? Was Hij dan eerst niet meer dan de engelen? Deze tekst wordt ingeleid door de mededeling dat God Hem tot een Erfgenaam van alle dingen **gemaakt** heeft. Dat duidt ook op een proces. Hij was het eerst niet, maar nu wel.

³ Zie bijvoorbeeld 2 Korinthe 3:17, 18 en Romeinen 8.

Hoe kan het dan zijn dat Hij meer is **geworden** dan de engelen? Daar hoeven we niet heel ver naar te zoeken. De verklaring ligt in een ander 'geworden'. Hij is eerst minder dan de engelen geworden. Dat staat in het volgende hoofdstuk.

*'Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die voor korte tijd minder dan de engelen **geworden** was, vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou proeven.'* (Heb. 2:9).

Hij was voor korte tijd minder geworden dan de engelen, vanwege het lijden van de dood. Hoe anders is Hij dan meer dan de engelen geworden dan door opstanding uit de doden? De teksten die volgen op vers 4 in hoofdstuk 1 gaan ook allemaal om Zijn opstanding.

Hebreeën 5:5

Het centrale onderwijs van Hebreeën gaat om de Hogepriester. Ook met betrekking tot dit ambt lezen we van 'worden'. De Heere Jezus is niet altijd Hogepriester geweest. Hij is het geworden. Er zijn verschillende teksten die hierover spreken⁴, maar ik haal hier alleen Hebreeën 5:5 aan.

'Alzo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt, om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.' (Heb. 5:5, SV).

De context van dit vers maakt ons duidelijk dat niemand zichzelf hogepriester maakt. Het is een ambt waar men toe geroepen werd. Zo was Aäron de eerste hogepriester. Hij was daartoe geroepen door God. Evenals Aäron zichzelf niet tot hogepriester heeft gemaakt, zo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden. Hij werd door een Ander daartoe verheerlijkt en wel door Degene Die de woorden van Psalm 2:7 sprak. 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.'

⁴ Zie Hebreeën 2:17 'zou worden', 5:5, 9; 6:20; 7:15, 16, 26 (SV).

Deze tekst haalt Paulus elders aan om aan te tonen dat God Christus Jezus heeft opgewekt uit de doden.⁵

Ofwel, hoe is Christus Hogepriester naar de ordening van Melchizedek geworden? Doordat God Hem uit de doden heeft opgewekt.

Hebreeën 7:22

Ook Hebreeën 7 gaat nog over het hogepriesterschap van Christus. Daar gaat het over de wet en 'na de wet' (Heb. 7:28). Onder de wet dienden mensen met zwakheid als priesters, maar na de wet is de Zoon Hogepriester. Bij 'na de wet' hoort het nieuwe verbond en daarom staat er ook:

'in zoverre is Jezus Borg geworden van een zoveel beter verbond.'
(Heb. 7:22).

Hij is Borg **geworden** van het nieuwe verbond. Hoe is Hij dat geworden? We kunnen dat het beste met de woorden van de tekst zeggen.

'En dit is nog veel meer openbaar, zo er naar de gelijkenis van Melchizedek een ander priester opstaat: Die dit niet naar de wet des vleselijken gebods is geworden, maar naar de kracht des onvergankelijken levens.' (Heb. 7:15, 16 SV).

Hij is Priester en Borg onder en van het nieuwe verbond geworden. Niet naar de wet van het vleselijke gebod, maar naar de kracht van het onvergankelijke leven. Wat is dat, de kracht van het onvergankelijke leven? Dat is het leven dat niet meer naar het verderf terugkeert (Hand. 13:34). Hij is Hogepriester en Borg geworden door Zijn opstanding uit de doden.

Hij is dood geweest, maar nu leeft Hij in alle eeuwigheid⁶ (Opb. 1:18).

⁵ Handelingen 13:32, 33

⁶ Letterlijk: 'tot de aionen van de aionen'.

1 Petrus 2:7

Tenslotte keren we nog even terug naar de eerste brief van Petrus, waar we lazen dat Jezus Christus tot een hoeksteen is **geworden**. Hij werd door mensen verworpen maar Hij was door God verkoren. Daarom is Hij dé Uitverkorene. Verachtelijk hadden de bouwlieden deze Steen aan de kant geworpen als waardeloos. Die konden ze voor hun bouwwerk niet gebruiken. Toch lezen we dat deze Steen tot de belangrijkste Steen van het hele bouwwerk is geworden.

*‘Daarom staat er in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een hoeksteen die **uitverkoren** en kostbaar is; en: Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. Voor u dan, die gelooft, is Hij kostbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwers verworpen hebben, die is de hoeksteen **geworden**, en een steen des aanstoets en een struikelblok; voor hen namelijk die zich aan het Woord stoten, door ongehoorzaam te zijn, waartoe zij ook bestemd zijn.’ (1 Pet. 2:6-8).*

Het is onmogelijk om het te missen als je deze brief van Petrus vanaf het begin leest. Hoe is Hij de hoeksteen geworden? Door de opstanding uit de doden. Daar begint Petrus zijn brief zelfs mee.

*‘Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons, overeenkomstig Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop, **door de opstanding van Jezus Christus uit de doden**, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor u.’ (1 Pet. 1:3, 4).*

Iets verderop in het hoofdstuk spreekt Petrus over het bloed van het Lam, dat tevoren gekend is, voor de grondlegging van de wereld (1 Pet. 1:20). Dit is denk ik de inhoud van ‘uitverkoren’ in 2:6. Het bloed ziet op de dood. Het Lam heeft de prijs betaald met Zijn eigen bloed. Maar Hij leeft en dat staat in vers 21.

*‘Hij is wel van tevoren gekend, vóór de grondlegging van de wereld, maar in de laatste tijden geopenbaard omwille van u. Door Hem gelooft u in God, **Die Hem opgewekt heeft uit de doden** en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof en hoop op God gericht zijn.’ (1 Pet. 1:20, 21).*

Waarom zoveel nadruk op de opstanding van Jezus Christus uit de doden in een serie Bijbelstudies die over de verkiezing gaan? Dat vraag je jezelf misschien wel af. Laten we bij die vraag nog even stil staan.

In de eerste plaats worden we ertoe geleid door Gods Woord. We onderzoeken het begrip ‘uitverkoren’ en bemerken dat de Messias Zelf een Uitverkorene is. Daar wordt heel dikwijls aan voorbijgegaan. Hij is zelfs dé Uitverkorene en we hebben in de eerste brief van Petrus gezien dat Zijn opstanding alles met die verkiezing te maken heeft.

In de tweede plaats zou geheel Gods voornemen zonder de opstanding van Christus een illusie zijn. Alles zou dan eindigen in de dood en is er geen enkel doel in ons leven. Zonder opstanding zijn we nog in onze zonden (1 Kor. 15:17). Zonder opstanding is er geen nieuwe schepping. Zonder opstanding is de Bijbel een boek zonder hoop.

We zagen dat de verkiezing van de personen uit de Tenach, Abraham, Mozes, Aäron enz., in verband stond met Gods voornemen. Zij werden verkoren met een doel. Hun verkiezing diende Gods plan met de wereld. Hier zal ik nog uitgebreid op terugkomen als we het ook over de verkiezing van het volk Israël gaan hebben. Elk van deze doelen van verkiezing komen samen in de Messias. Abraham is het begin van de schepping van een volk? De Messias is het begin van een hele nieuwe schepping. Mozes staat voor de verlossing van Israël? Zo ook de Messias, alleen dan in een veel grotere mate. Aäron is verkoren met het oog op verzoening? Op een veel hogere manier is Christus de Hogepriester naar de ordening van Melchizedek. Hij is de ware Koning. Hij is de ware Tempelbouwer. En Hij is Degene Die Zijn volk voorgoed uit de ballingschap zal leiden. Alle lijnen komen samen in de Messias.

Het zijn als de spaken van een wiel die alle samenkomen in het centrum. Hij is Degene Die de verkiezing inhoud heeft gegeven. Daarom heet Hij de Uitverkorene. Hij is Gods Uitverkorene.

Deze verkiezing zou op niets zijn uitgelopen als Hij niet opgewekt zou zijn uit de doden. Dat leerden we uit die tekst die Petrus uit Psalm 118 aanhaalde.

'De steen die de bouwers verworpen hadden, is tot een hoeksteen geworden.' (Ps. 118:22).

Het geheim zit hem in dit woordje 'geworden'.

'Dit is door de HEERE geschied, het is wonderlijk in onze ogen. Dit is de dag die de HEERE gemaakt heeft, laten wij op deze dag ons verheugen en verblijd zijn. (Ps. 118:23, 24).

Wat is dat een dag. De dag van de opstanding van Christus! Het is de zekerheid van ons heil. Het is het begin van een nieuwe schepping. Hierin hebben we de wetenschap dat Gods voornemen niet faalt, maar vaststaat in deze Rots der eeuwen.

Laten we ons op deze dag en alle dagen van ons leven die nog volgen hierin verheugen en ons verblijden in Hem.

